

Ludvig Holberg

MIKS JEPPE, JOOB?

MIKS JEPPE JOOB?

Ludvig Holberg „Jeppe på bjerget”

Lavastaja **Hendrik Toompere** *(Eesti Draamateater)*

Kunstnik **Pille Jänes**

Helikujundus **Elmar Sats**

Tõlkija **Arvo Alas**

OSADES

Mäeotsa Jeppe – **Eduard Salmistu**

Nille, tema naine – **Anneli Rahkema**

Parun Nilus – **Sulev Teppart**

Paruni sekretär – **Imre Ōunapuu**

Kingsepp Jacob – **Peeter Rästas**

Preili – **Lisete Laisaar**

Erich – **Margus Grosnõi**

Etenduse juht **Ade Piht**

Esietendus 7. juunil 2019 Kolgaküla Rahvamajas

Miks see Jeppe meiega uuesti räägib – sellele on väga keeruline vastust leida. Võib ju lugeda välja mingi joomatuuri loo, ent see joomine on ehk vaid võimalus inimloomusele viidata. See lugu on kirjutatud 1722. aastal.

Kõige tähtsam pole naps, ma võrdlen seda üldse igasuguse uimaga. Viinauima olen tõlkinud üleüldiseks teadvuse uimaks. Kui inimene jääb midagi uskuma, on selles jäigalt veendunud, tekivad tal muu maailma osas klapid ja ta ei taju tegelikkust enam adekvaatselt. Selle sees hakkab ta taga ajama oma tõde ja õigust.

Pole vahet, kas inimene joob või ei; tema maailmapilt transformeerub teatud sõnumite tõttu ikkagi mingisuguseks uimastatud pildiks. Kohta, kus ta tegelikkust ei adu. Irreaalsuseks. Ma näen selles loos võimupoolse käitumise perversseid käike.

Olen Jeppega seoses üle vaadanud Markii de Sade'i. Lavastuses toimuvad justkui tema vaimust kantud eksperimendid inimestega. Mulle tundub, et Sade sobib selle lavastusega.

Võimupositsioon on uimastav. Võimu juures inimesed ei võta nõ pitsi, nende uim on täiesti teistsugune. Nad lähevad eufooriasse, kui saavad inimest väga rafineeritud kombel alandada.

Võimupositsioonil olevad inimesed ja see, kellel seda võimu välja elatakse, elavad nii erinevates maailmades, et ei õpi teineteiselt ialgi midagi.

Lavastaja Hendrik Toompere

KUIDAS AVASTATI ALKOHOLSETE JOOKIDE VALMISTAMISE KUNST?

Tõenäoliselt tuhandeid aastaid tagasi ärkas kiviaja inimene üles ja avastas, et tal ei ole midagi süüa. Ta vaatas ringi ning leidis käärima läinud marjad. Kuna nälg oli suur, proovis ta neid marju – nende maitse oli imelik, aga nende söömine tegi tuju... teistsuguseks. Pärast seda eksperimenti hakkasid inimesed ise vilju kääritama ja algas alkohoolsete jookide tootmine. Rohkem hakati kasutama nende taimede vilju, kus on suhkrut eriti palju. Euroopas jagunesid toorained piirkondlikult kaheks: Vahemere ääres kasvatatud viinamarjadest toodeti veini, põhja pool pruuliti teraviljadest õlut. Egiptuse püramiidide ehitamisel anti igale töölisle päevas 4 liitrit õlut. Tolleaegne õlu oli aga väga madala kangusega ning meenutas rohkem kalja. Seda joodi peamiselt selleks, et mitte tarbida keetmata vett, milles elavad bakterid. Eestis joodi peamiselt õlut ja mõdu. Kui alkoholi destilleerimise tehnoloogia siia jõudis, muutus see linnakodanike privileegiks. Rootsi ajal haarasid viinapõletamise enda kätte aadlikud, kuid mahult jäi see väga tagasihoidlikuks.

KUIDAS HAKKASID TALUPOJAD VIINA AJAMA?

18. sajandi keskpaigas oli Eesti territoorium vaene. Maad olid laastanud Põhjasõda ja katkulaine, pool rahvastikust oli hukkunud. Mõisnike eluhooned olid tagasihoidlikud ja majad olid tehtud puust. Eesti geograafiline asukoht ei olnud põllumajanduseks kõige sobivam. Kevadel maha pandud viljaterast saadi sügiseks 4–5 tera. Eesti oli kõige põhjapoolsem maa, mis vedas vilja välja. Baltisaksa mõisnikud vaatasid kadedusega oma lõunapoolseid kaaslasi. Baltisaksa mõisnike olukord oleks võinud jääda kiratsevaks, kui poleks saabunud üks kiri. Selles avaldas tsaarivalitsus soovi osta suures koguses viina. Kuna Eesti oli Peterburile kõige lähem maa, kust veeti vilja välja, said baltisakslased suure konkurentsieelise. Mõisnikud tegid arvutuse: selleks, et põletada vaat viina, mis maksis 15–18 rubla, oli vaja viljakogust, mis maksis 9 rubla. Ja nii hakkasidki talupojad viina ajama.

Viinaajamine algas oktoobris ja lõppes aprillis. Seetõttu hakkas rahvas nimetama oktoobrit viinakuuks. Viin tuli viia Peterburi turule. Selleks lasi mõisapidaja laadida talupoegade vankritele ja saanidele viinavaadid ning saatis nad Peterburi või Narva suunas. Kuna talupoegade töö oli tasuta ning paljud mõisad said viinaajamiseks vajalikud küttepuid oma metsast, oli suurimaks viinapõletamise kuluks katla ostmine. Seega oli viinaajamine hea võimalus suurendada oluliselt kasvatatava vilja väärtust. Talupoegadele tähendas see aga lisatööd ning seega muutus viinaajamine ühes vooriskäimisega üheks ebapopulaarsemaks tööks. Teine asi oli viina joomisega. Pärast seda, kui viinatootmine oli üles seatud, hakkas viina üle jääma ja mõisnikud mõtlesid, kuidas sellest kasu lõigata. See tuleb müüa talupoegadele! Seda enam, et kõrtsides viina müümine oli tulusam kui Venemaale viimine. Ja nii hakkasid üle kogu maa kerkima kõrtsid.

Refereeritud videotest „Viinatootmise ajalugu Eestis”, kanalilt „Ajalugu Oskariga”

KUIDAS EESTI KIRJANDUSES JUUAKSE?

Lible võttis taskust viinapudeli ja rüüpas ning lausus: „Peab vahel määrima, muidu läheb põlema. Mis see inimene muudki on kui üks masin.“

Ta pakkus pudelit Arnole ja käskis rüübata. Arno ei võtnud esiti, aga kui teine peale käis nagu uni, siis arvas mehike ka viimati: no ma katsun õige.

Ta maitses. Viin oli hirmus viha. Kui ta kurgust alla läks oli joojal tundmus, nagu oleks ta tuld neelanud. Siiski, et mitte näidata oma nõrkust, kannatas ta selle halva tunde välja ega sülitanudki. Kellamehele meeldis niisugune mehisus väga. Ta ei väsinud kiitmast teise tublidust. Kui ta enesele oli plotski näkku „visanud“, tehti teine samasugune Arno jaoks. See tõrkus jälle vastu, aga võttis ometigi. Ja seal nad siis istusid kahekesi kaasikus: üks noor ja teine vana, jõid viina ja suitsetasid. Arno jõi esimese napsi peale veel paar karakat. Ja kui esimene plotski sai otsa, tehti uus, ja asi läks päris suure mehe moodi. Poole tunni pärast jäid mõlemad mehed magama. Kaasik kohises ja laulis neile unelaulu.

Oskar Luts „Kevade” I OSA VII peatükk

Saare peremees oli ühel päeval kõstriga juttu ajades osatanud, et tema poeg on kah jooma hakanud. Ja sellele järgnes siis terve lugu, kuidas Arno metsas Liblega purjutanud. Köster naeris, nii et ümmargune kõht vabises, aga viskas teisel päeval Arnole ette, et see olla purjutanud.

Sellest ei olnud veel midagi, see oli ikka veel nali, aga kui köster paar päeva hiljem Saare peremehe juurde läks raha laenama ja see ei andnud, sai poeg seda kohe tunda. Köster hakkas Arnot kohe päris kiusama. Peaaegu iga päev küsis ta Arnolt: „Noh, Tali, kas täna ka napsi tegid?” või: „Tali, kas killk on peas?”, teinekord jälle: „No millal te Liblega proositama lähete?”. Ja seda tegi ta harilikult teiste juuresolekul.

Võib arvata, et kui köster juba niiviisi lõõpis, et siis poisid sedasama järele hakkasid tegema.

Mõned tegid nii: kallasid klaasi või tassi vett täis ja ütlesid Arnole: „Proosit, Tali!”

Oskar Luts „Kevade” I OSA XI peatükk

PIIBEL – KUIDAS KRISTLIKUS KIRJANDUSES JUUAKSE?

Olovernese pidu

Neljandal päeval sündis, et Olovernes tegi peo ainult oma teenritele ega kutsunud sinna ühtki ametikandjat. Ta ütles Bagoasele, oma ülemteenrile, kes oli kõige üle, mis tal oli: „Mine nüüd, meelita seda heebrea naist, kes sinu juures on, et ta meie juurde tuleks ning sööks ja jookks koos meiega! Sest vaata, see oleks meile häbiks, kui niisuguse naise laseme minna, ilma et ta oleks olnud meie seltskonnas. Sest kui me teda ei valluta, siis ta naerab meid välja.” Siis Bagoas läks Olovernese juurest välja ja läks Juuditi juurde sisse ning ütles: „Ärgu ometi see kaunis neiu viivitagu minu isanda juurde tulemisega, et saada austust tema ees ja et koos meiega rõõmsasti veini juua ning sel päeval olla nagu üks assüürlaste tütreist, kes teenivad Nebukadnetsari kojas!” Ja Juudit vastas temale: „Kes olen mina, et võiksin vastu rääkida oma isandale? Kõike, mis tema silmis on hea, teen ma kiiresti. See on mulle rõõmuks kuni mu surmapäevani.” Siis ta tõusis ning ehtis ennast riiete ja kõigi paisteehetega. Tema ees läks ta teenija ja laotas Olovernese ees Juuditi jaoks maha lambanahad, mis ta Bagoaselt oli saanud igapäevaseks tarvitamiseks, et nende peal lamades leiba võtta. Juudit tuli sisse ja heitis maha. Siis Olovernes kaotas temale oma südame, ta hing erutus ja tal oli väga suur himu temaga magada. Sest alates päevast, mil ta teda nägi, ootas ta sobivat aega, et teda võrgutada. Ja Olovernes ütles talle: „Joo nüüd ja ole rõõmus koos meiega!” Juudit vastas: „Küllap ma joon, isand, sest täna on mind austatud rohkem kui kunagi varem, arvates minu sünnipäevast.” Ta võttis, sõi ja jõi tema ees seda, mis tema teenija oli valmistanud. Ja Olovernes rõõmustas tema pärast ning jõi väga palju veini, nii palju nagu ta iialgi ei olnud joonud ühel ja samal päeval oma sünnipäevast saadik.

Apogrüüf „Juudit” 13. peatükk, tõlkinud Endel Köpp

KOLM MUSKETÄRI – KUIDAS PRANTSUSE KIRJANDUSES JUUakse?

„Härrased,” ütles d'Artagnan, keda kaine mõistus kunagi maha ei jätnud, „härrased, mõelge järele. Ma vestlen oma sõbraga ja veenan teda keldrist väljuma ning te saate siis otsekohe juua, annan teile oma ausõna.”

„Kui veel midagi järel on,” urises Athos pilkavalt.

Peremees tundis, kuidas külm higi selga mööda alla voolas.

„Kui veel midagi järel on!” ahastas ta.

„Mis kurat! Midagi on kindlasti järel,” lausus d'Artagnan ja saatis mehed minema. Hetke pärast liikus uks ja Athos pistis oma kahvatu näo välja.

D'Artagnan langes talle kaela ja kaisutas teda õrnalt. Alles siis, kui ta tahtis Athost niiskest keldrist välja viia, märkas ta, et sõber tuigub.

„Kas olete haavatud?” küsis d'Artagnan.

„Mina? Mitte sugugi. Olen ainult maani täis. Kunagi ei ole ükski inimene selleks rohkem vaeva näinud. Jumala eest, peremees! Vannun, et ma üksi olen oma sada viiskümmend pudelit ära joonud.”

„Halastust!” hüüdis peremees. „Kui teener on joonud kas või poolegi sellest, mis isand, siis olen ma laostunud.”

„Grimaud on esmaklassiline teener ja ta ei lubaks endale juua sama veini mis mina. Tema jõi ainult vaadist. Kuulake, ta vist unustas kraani kinni keeramata. Kas te kuulete? Voolab.”

D'Artagnan pahvatas naerma, peremehe külmavärinad tõusid palavikuks.

Samal ajal ilmus oma isanda järel välja Grimaud. Eest ja tagant oli ta üle valatud rasvase vedelikuga, milles peremees tundis ära oma parima oliiviõli.

Protsessioon sammus läbi suurest saalist ja seadis end sisse võõrastemaja parimas toas, mille d'Artagnan oli omavoliliselt okupeerinud.

Vahepeal ruttasid peremees ja tema naine laternatega keldrisse, kuhu nad Athose tõttu nii kaua ei olnud sisse pääsenud ja kus neid ootas ees õudne vaatepilt.

Siin seal võis õliloikudes näha ujumas söödud sinkide konte, kuna kogu vasakpoolse keldrinurga täitis katkiste pudelite kuhi ja üks veinivaat, mille kraan oli jäänud lahti. Viiekümnest aampalgi külge riputatud vorstist oli vaevalt kümme järel.

Peremehe ja perenaise ulgumine tungis läbi keldrivõlvist, nii et isegi d'Artagnanil neist kahju hakkas. Athos ei pööranud peadki.

Ahastusele järgnes raev. Peremees kahmas praevarda pihku ja tormas meeleheitel tuppa, kuhu olid läinud kaks sõpra.

„Veini!” hüüdis Athos peremeest nähes.

„Veini!” karjatas peremees jahmunult. „Veini! Te olete joonud juba rohkem, kui saja pistooli eest. Ma olen laostunud, kadunud, hävitatud mees!”

„Häh!” ütles Athos. „Aga meil on ikka veel janu.”

„Oleks te ainult joonud, aga te olete kõik pudelid ka puruks peksnud.”

„Teie lükkasite mind pudelite kuhja otsa ja see langes kokku. Ise olete süüdi.”

„Kõik mu õli on kadunud!”

„Õli oli suurepärase palsam haavade jaoks. Tuli ju ometi ravitseda vaese Grimaud' haavu, mis te talle löite.”

„Kõik vorstid on ära näritud.”

„Keldris on kohutavalt palju rotte.”

„Te peate kõik välja maksma!” karjus peremees meeleheitel.

„See õpetab teid viisakamalt kohtlema külalisi, keda jumal teile saadab,” ütles d'Artagnan.

„Jumal! Ütelge parem kurat!”

*Alexandre Dumas „Kolm musketäri” I OSA
XXVII peatükk, tõlkinud Tatjana Hallap*

ROBIN HOOD – KUIDAS INGLISE KIRJANDUSES JUUAKSE?

Nõnda lamas Robin munka silmitsedes, olles veendunud, et see on üks lõbusaim söömaaeg, lõbusaim mehike ja lõbusaim vaatepilt kogu Inglismaal. Munk aga lõpetas söömise, võttis pudeli ja hakkas endaga kõnelema, justkui polekski ta tema ise, ja vastas endale samas nagu teise mehe suu läbi.

„Armas poiss, sa oled kõige toredam sell terves laias maailmas. Ma armastan sind nagu üks armunu armastab oma kallimat. Oh, sa paned mind häbenema ja kui sa just tahaksid, et ma seda ütleksin, siis armastan ka mina sind samavõrd, kui sina mind. Einoh, kui nii, siis kas sa ei tahaks võtta üht lonksu head malvaasia veini? Alles pärast sind, poiss, alles pärast sind. Noh, palun väga, tee see rüüp oma suuga magusaks (siinkohal ulatas ta pudeli paremast käest pahemasse). Kui sa mind niiväga sunnid, eks ma pea siis sinu tahtmist täitma, aga sealjuures pakub see ikkagi mulle suuremat mõnu, kui ma joon sinu terviseks (siin võttis ta pika ahne sõõmu). Ja nüüd, armas poiss, on sinu kord (siin tõstis ta pudeli vasakust käest tagasi pahemasse). Ma siis joon, mu kullake, ja soovin sulle siinjuures kõike sedasama hüva, mis sa mullegi soovisid.” Seda öeldes rüüpas ta uue sõõmu, ja tõepoolest kaanis ta kahe mehe eest.

Howard Pyle „Kuulsa Robin Hoodi lustakad seiklused” III osa II peatükk, tõlkinud Joel Sang

KUIDAS MAAILMARUUMIS JUUAKSE?

Järgmisel planeedil elas joodik. See külaskäik oli väga lühike, kuid tõukas väikese printsiga sügavasse kurvameelsusse.

„Mis sina siin teed?” küsis ta joodikult, kelle ta leidis suure hulga igasugu tühjade ja täis pudelite ees sõnatult istumas.

„Joon,” vastas joodik süngel ilmel.

„Mispärast sa jood?” küsis väike prints.

„Et unustada,” vastas joodik.

„Mida unustada,” päris väike prints, kellel temast juba kahju hakkas.

„Et oma häbi unustada,” tunnistas joodik ja laskis pea norgu.

„Missugust häbi?” uuris väike prints, kes tahtis teda aidata.

„Häbi, et joon!” kostis joodik ja sulgus lõplikku vaikimisse.

Antoine de Saint-Exupéry „Väike prints” XII peatükk, tõlkinud Ott Ojamaa

VÕIM – KÕIGE RASKEM KOOREM

Meil puudub veel võimuteooria. Sõnastamata on võimule tuleku, võimul olemise ja võimult taandumise metodoloogilised lähtekohad. Korrastamata on võimu hoidmise ja kasutamise meetodid. Võim on enesekehtestamise atribuut. Võim on kellegi või millegi üle valitsemise eeldus. Võim on ühteaegu vajalik ja ohtlik, ahvatlev, peibutav, kohutav ja hirmutav, ning vastutustundlikule inimesele päris kindlasti ränkkraske koorem. Võimuvõitluses on läbi aegade verd valatud, võimu eest on põgenetud, võimumehi ja -naisi on vihatud ja ülistatud.

- Võim ei ole eesmärk, vaid vahend;
- Võimu taotledes ja võimul olles on lähtekohaks inimene, inimeste heaolu ja heaolu eeldused;
- Inimesed, nende heaolu ja eneseteostuse eeldused on eesmärgid, mitte vahendid mingite teiste eesmärkide, näiteks majandusliku efektiivsuse, integratsiooni, kommunikatsiooni, korra vms saavutamiseks;
- Võimu võib kasutada ja peab kasutama alles siis ja ainult siis, kui on kindel, et iseregulatsioon ei toimi, kui teised võimalused on ammendatud;
- Võim on võimalus ja kohustus tegutseda targalt ja tasakaalukalt, süsteemselt ja kavakindlalt, aga ka kohustus ohtlikku ja kahjulikku tegevust ära hoida;
- Võimul on omadus pimestada, pähe minna ja muuta inimesi ülbeks, ahneks ja jõhkraks, aga ka enesekeskselt kerglaseks, pealiskaudseks ja hoolimatuks nii oponentide kui ka rahva suhtes;
- Võimuga kaasneb õigus otsustada ja kohustus vastutada nii tegevuse kui ka tegevusetuse eest, nii tegutsejate kui ka tulemuste ja tagajärgede eest;
- Võimuga kaasneb õigus teha süüdimõistvaid otsuseid. Need otsused peavad olema tehtud arusaadavate kriteeriumide alusel, isikute poolt, kelle aususes ja õiglustundes kellelgi kahtlusi ei ole;
- Kui keegi kuritarvitab võimu, siis tuleb seda igal juhul võimalikult kiiresti avalikult arutada.
- Võim on poliitilise tahte realiseerimise eeldus;
- Võim on eneseteostuse ja enesekontrolli võimalus seadustega reglementeeritud piires ja mitte rohkem;
- Võimuga kaasneb nii administratiivne kui ka moraalne kohustus kasutada võimu ja vastutada selle eest, et keegi mitte kusagil ei mängi võimuga, ei kuritarvita võimu, ei kahjusta kellegi põhiseadusest ja kultuurist tulenevaid õigusi ega sea ohtu midagi, mida rahvas peab hoidma, kaitsma ja tugevdama ning järgmistele põlvkondadele edasi andma nii heas seisus, kui suudetakse parimat silmas pidades;
- Võimu võtmise ja võimul olemise eeldus on kompetentsus; selle puudumine on küllaldane põhjus igäühe tagandamiseks mingilt juhtival positsioonilt, hoolimata ammusest teenetest või tuttavate tugevusest;
- Võim on võimalus allutada teisi oma tahtele, ent sellest õigusest ei tulene kohustus seda tingimata teha; võimu oleks vaja kasutada kompromisside loomiseks.

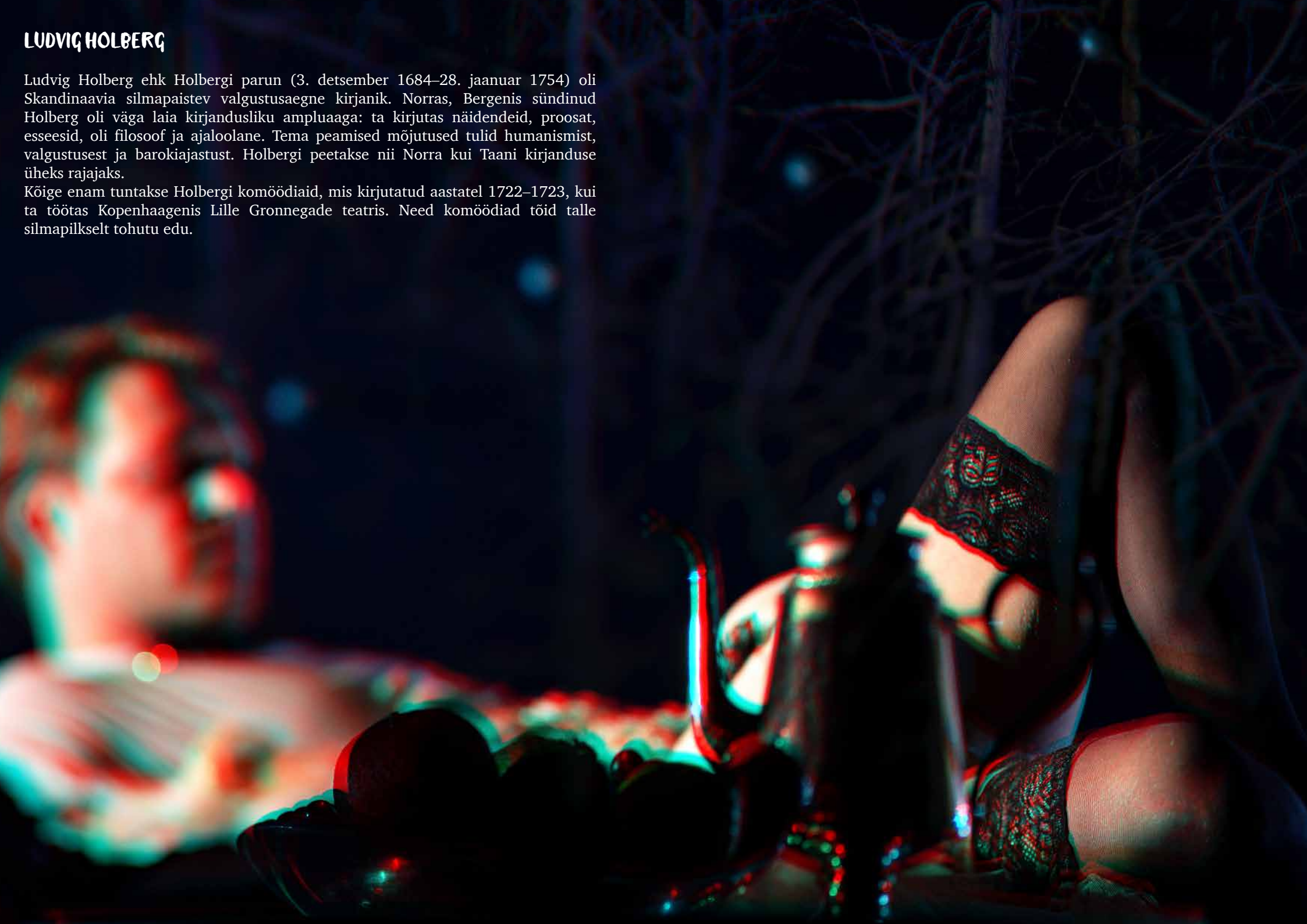

LUDVIG HOLBERG

Ludvig Holberg ehk Holbergi parun (3. detsember 1684–28. jaanuar 1754) oli Skandinaavia silmapaistev valgustusaegne kirjanik. Norras, Bergenis sündinud Holberg oli väga laia kirjandusliku amplituudiga: ta kirjutas näidendeid, proosat, esseesid, oli filosoof ja ajaloolane. Tema peamised mõjutused tulid humanismist, valgustusest ja barokiajastust. Holbergi peetakse nii Norra kui Taani kirjanduse üheks rajajaks.

Kõige enam tuntakse Holbergi komöödiaid, mis kirjutatud aastatel 1722–1723, kui ta töötas Kopenhaagenis Lille Grønnegade teatris. Need komöödiad tõid talle silmapilkselt tohutu edu.

RAKVERE TEATER

Näitlejad – Liisa Aibel, Helgi Annast, Margus Grosnõi, Grete Jürgenson, Saara Kadak, Jaune Kimmel, Ülle Lichtfeldt, Märten Matsu, Maarika Mesipuu-Veebel, Silja Miiks, Madis Mäeorg, Tiina Mälberg, Anneli Rahkema, Peeter Rästas, Eduard Salmistu, Toomas Suuman, Tarvo Sõmer, Tarmo Tagamets, Natali Väli ja Imre Öunapuu

Valgustajad – Arne Maasi, Märt Sell ja Roomet Villau

Helitehnikud – Tarmo Keskküll, Peeter Pily, Andres Raja ja Elmar Sats

Inspitsiendid – Indrek Apinis, Aune Kuul, Eili Neuhaus ja Ade Piht

Grimeerijad – Helena Lahi ja Anu Saar

Kostümeerijad – Anne Joorits ja Kaja Kupp

Rätsepad – Anne Komp, Merli Matti ja Kaja Uustalu

Puusepp – Aare Vilba

Lavatehnikud – Riho Lillakas, Ander Lõns, Aavo Soots, Tauno Türbsal, Hendrik Vilde ja Oliver Vitkovski

Bussijuht – Tõnu Tammjärv

Lavastusala juht – Tiit Kalm

Lavastusala juhi abi – Maie Nurmoja

Juhi abi – Helle-Mall Niinemets

Korraldusjuht – Marika Tint

Turundusspetsialist – Laila Talunik

Reklaamijuht – Kristo Kruusman

Müügiadministraator – Daisy Kull

Projektijuht – Helen Solovjev

Trupijuht – Kätlin Hoop

Etendusteenistuse juht – Indrek Apinis

Raamatupidajad – Tuuli Jaansen, Merle Siirak ja Mari Vitkovski

Peakunstnik – Eveli Varik

Majakunstnik – Helen Padu

IT spetsialist – Aleksander Kikkas

Digitaalkunstnik ja kujundaja – Peeter Rästas

Dramaturg-lavastaja – Urmas Lennuk

Dramaturg – Triinu Sikk

Kinojuhi abi – Brenda Pastimäe

Teenindusjuht – Kairi Elbashatly

Teenindusjuhi abi – Ivi Vasiljeva

Kohvikuteenindajad – Lilian Joonas, Katrin Kalamets, Maret Kongi, Külliki Koulén, Elis Kukk, Elen Lauk,

Evelin Sammel ja Maret Tolbuzova

Abiteenindajad – Hiie Arula, Helve Keskkülla ja Siim Kroonmäe

Publikuteenindajad – Laura-Maria Hunt, Kersti Kalamets, Inge Kelk, Tiina Krutto, Helene Leek, Ly Lipp,

Lea Naruskberg, Marje Nurmepaju, Anu Pajo, Emma-Heidi Rätsep, Kulla Salumäe ja Margareth Villers

Kino teenindajad – Olga Kikkas, Terje Krisak ja Kelly Muttik

Kokad – Reet Kalde ja Liina Orgus

Abikokad – Maie Rohesalu ja Hille Hendrikson-Suumann

Koristajad – Valentina Galkan, Eha Keskküla, Asta Lillepea ja Aniita Vaher

Majahoidja-hoovikoristajad – Toomas Aettik ja Taimi Tanning

Parkimiskorraldaja – Toomas Aettik

Loominguline juht – Peeter Raudsepp

Teatrijuht – Velvo Väli

Kavalehe koostasid Urmas Lennuk ja Triinu Sikk, kujundas Peeter Rästas

Eesti Etendusasutuste Liit
Estonian Association of
Performing Arts Institutions

RAKVERE
Kõht täis Eesti moodi!

RAKVEREVL